

La Folie: «Tothom hauria d'escriure cançons i treure el que té dins»

El grup presentarà el tercer disc, 'Com un ocell', el proper 24 de novembre a la sala La Nau

La Folie | David Grisó

La cançó que dona títol i tanca el nou disc de **La Folie**, *Com un ocell* (Petits Miracles, 2019), s'inspira en el joc de veus i l'electrònica del seu admirat **Bon Iver**, expliquen els integrants de la formació. L'eclecticisme de la banda promet en el nou treball bones dosis de reflexió i experimentació.

Arrenqueu amb la discotequera "El món s'ha oblidat de plorar"...

Paula Giberga: És un tema que ens agrada moltíssim i que ens connecta molt. I té aquesta controvèrsia, que a nivell estilístic és superanimada i molt pujada, i la lletra té un to més crític.

Andreu Roig: Ens agrada molt un artista francès que es diu **Stromae**, que fa música de festa amb lletres molt crítiques. Ens va inspirar per aquesta cançó que és tan alegre: per què no fem aquest contrast? De fet, el títol "El món s'ha oblidat de plorar" va sortir del programa *Salvados* de Jordi Évole, quan va entrevistar el Papa.

P.G: És curiós perquè som molt poc religiosos, però quan ho vam sentir cadascú a casa seva, ens vam fer un whatsapp: "Ho has sentit? Això és la frase d'una cançó, l'hem d'utilitzar! Si ho ha dit el Papa, va a missa".

Dins d'aquesta fusió vostra, "Eco" té més de mestissatge urbà, amb guitarra espanyola i tot...

P.G: A "Eco" li va passar una mica el mateix que a "El món s'ha oblidat de plorar", una cançó que vam fer en maqueta i que vam ensenyar al productor i li va agradar moltíssim. Nosaltres mateixos

ens la posàvem, anant cap als concerts, i ens animava quan teníem un bolo, era un dir-se "anem per totes!". Vam decidir provar de treure un *single* molt treballat amb el productor **Marc Martín**, perquè en l'altre disc, tot just va treballar en les veus i la part de les mescles. I va ser una forma de jugar. De dir, què passa si trenquem els esquemes completament?

A.R: La veritat és que **Rosalía** acabava de treure el disc i vam dir "i si posem un punt de **Rosalía** en aquest tema també?", i vam posar-hi castanyoles i guitarra espanyola.

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=jtZaxD7hdjc>

Al tema "Tornaré a volar" canteu altra vegada als ocells, com en el títol del disc.

P.G: Sí, "Com un ocell" és la primera cançó que vam fer per a aquest disc. La va fer l'Andreu, és una poesia del seu pare (el poeta i escriptor Jordi Roig), i em va demanar si li podia posar la veu. I quan anàvem fent les lletres del disc ens adonàvem que el concepte de volar, d'ocell i d'estrelles era molt present, era una cosa recurrent en nosaltres. I això ens va fer pensar que **La Folie** està molt en aquest moment, de tenir ganes d'establir coses però també de seguir volant, de lluitar pel que tenim ganes de fer, que és viure de la música.

"Un nou despertar" és un pop rítmic i lluminós on hi ha fins i tot un moment a cappella, apte per a petits directes o grans escenaris. Per quin tipus de cites voleu tocar?

P.G: Hem notat cert canvi, quan l'estiu passat estàvem girant amb el segon disc, després de guanyar el Premi Enderrock a Millor Grup Revelació, aquest ens va obrir un ventall de possibilitats espectacular. Sempre ens havia costat molt que ens vinguessin a trucar a la porta i amb el premi es van obrir moltes portes. Vam entrar a tocar a cicles de concerts com el d'Alella, o a les Festes del Tura d'Olot a un escenari de quinze metres amb una plaça plena de gom a gom. Amb aquest àlbum hem volgut potenciar que podem tenir cabuda en grans festivals i alhora podem sorprendre presentant-lo en format més acústic. El nostre gran repte és el de poder ser-hi els cinc músics a festivals per poder-lo ensenyar amb tota l'esplendor i potència.

Llavors el disc entra en "Un punt i a part" amb un poprock més de guitarres per un desamor, i després apareix "Nua i transparent", una balada amb violins que podria estar entre Judit Neddermann i Blaumut... Us agrada exposar-vos als escenaris?

P.G: Jo crec que en això coincidim tots dos i per això fem música junts, i és que la música ens ha ajudat a verbalitzar coses que no enteníem o que no sabíem quines paraules posar-hi tot parlant i fent un cafè amb amics. Clar, quan ho portes dalt l'escenari t'hi estàs despullant completament, i allà sóc nua i transparent, t'ensenyó tot el que tinc a dins.

A.R: De fet, és molt terapèutic, tothom hauria d'escriure cançons i treure el que té dins.

P.G: I té el punt afegit aquest, que segons el dia que tinguís, despullar-te tant tant tant pot ser difícil, però de moment ho hem portat prou bé. Quan tu t'ensenyes de veritat i no fingeixes, la resposta és espectacular.

A.R: Quan toquem alguna balada i veus algú plorar, aquell moment és molt fort, t'emociona molt.

La Folie Foto: David Grisó

En el treball teniu temes festius ("Soc llum") com més reflexius ("Torno a mi"). Feu cultura o entreteniment?

A.R: A Catalunya sembla que o fas festa i entreteniment o que fas cultura. Hi ha **Judit Neddermann** i hi ha **Doctor Prats**, i **La Folie** és a la frontera, ens agrada ser aquí.

P.G: Hem trobat el lloc on ens sentim còmodes. Ens preguntem, si tiréssim cap a la línia de l'entreteniment, si tindríem més bolos, però penso que no ens sentiríem realitzats. Evidentment que ens guanyem la vida amb la música, i també una ha de posar-se un objectiu on mirar, però també necessitem que sigui molt de veritat. En aquest disc hem assolit un equilibri que en els altres discos no hauríem assolit.

A.R: De fet, en un concert nostre pots trobar la part emotiva i de cultura, i parts finals d'entreteniment, una festa. El nostre directe és molt versàtil.

La cançó "Veu en off" continua reflexiva però tirant a la vessant soul, diu 'un desconegut parla dintre meu, qui ets?'. Hi ha certa bogeria o la veueta del grill garlaire?

A.R: Amb aquesta cançó pregunto a la gent si es parlen a si mateixos. Quan penses, quan et preguntes a tu mateix coses que potser ja saps... Hi ha gent que també pensem en imatges i això em tornava molt boig.

P.G: Era la imatge que tots tenim d'un personatge interior que de vegades et diu coses que t'agraden i de vegades que no t'agraden tant, però que et fa reflexionar. També ha coincidit en un moment que hem viscut molta soledat, ell no viu sol però passa moltes hores sol i jo sí que visc sola, llavors la veu interior agafa molta força.

"Tant de bo" diu 'que no ens pugui mai la por', que recorda a una frase de David Fernández que diu que hi ha molta 'violència de la indiferència' avui dia. Com responeu als temps convulsos que vivim?

P.G: Sempre ens hem preguntat molt si hem de tenir un posicionament polític o no. Hi ha mil coses que ens preocupen, com a tothom, però sí que em passa que quan he trobat a casa la violència, m'ha despertat alguna cosa que en altres llocs no ho ha fet. El tema de l'1 d'octubre

em va moure coses que havent-la vist més lluny de casa a mi no m'havia mogut. Personalment sí que he tingut la necessitat de transformar-ho en cançó, perquè si parlo de les coses injustes a nivell personal també ho he de fer a nivell de societat. La cançó és un cant a "Tant de bo" les coses poguessin ser diferents. Podríem aconseguir que fossin diferents, a petita escala, que com a mínim no ens venci la por, sortint al carrer i continuar defensant el que pensem que és important.

Quins concerts heu fet amb aquest caràcter compromès?

P.G: Hi va haver un de molt *heavy* que va ser el de sis mesos de presos polítics al Paral·lel de Barcelona. Allò va ser molt bèstia. Érem nosaltres dos sols, amb tothom darrere amb la pancarta, estava a rebotar de gent i tothom estava en silenci. Vam fer "Cançó sense nom" de **Lluís Llach**, va ser de pell de gallina, costava de respirar i tot. I després hem estat a diversos sopars grocs, que és molt guai viure com la gent s'organitza, en localitats superpetites també, hem estat a Palafrugell i al Castell de Montjuïc, i llocs més petits, la plaça Sant Jaume i actes d'última hora. Sempre que hem pogut, responem.

La cançó que posa el punt final al treball té un so d'orgue una mica eclesiàstic, parlant abans del Papa... Sou molt espirituals?

P.G: Sí, som molt reflexius i contemplatius. Sovint ens hem de socialitzar més per complementar aquesta part més de reflexió. No em considero religiosa, però hi ha coses de les religions que aprofit. Nosaltres som molt fans de **Bon Iver**, que és un músic que admirem i ens ha inspirat molt. I en els seus últims discos, ell, a nivell de producció, juga molt amb les veus més pures amb un punt d'electrònica. Teníem ganes de fer alguna cosa una mica anada de l'olla, que no siguin tot estructures molt marcades, i aquí l'Andreu es va clavar un arranjament *megaguai*.

A.R: De fet, vaig arribar a l'estudi pensant que fliparien perquè era una mica massa *freaky* i els va encantar. Així que perfecte! Està bé perquè també s'ha d'experimentar. Així que **La Folie** també podem dir que ara fem pop experimental.